

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoi on na przeszkodzie dokonanej przez sądy państwa członkowskiego wykładni deklaracji, jaką złożyło ono na podstawie art. 55 ust. 1 tej konwencji, zgodnie z którą to wykładnią owo państwo członkowskie nie jest związane postanowieniami art. 54 wspomnianej konwencji w odniesieniu do przestępstwa polegającego na utworzeniu organizacji przestępczej, w przypadku gdy organizacja przestępcza, w której działalności osoba ścigana brała udział, popełniała wyłącznie przestępstwa przeciwko mieniu, o ile ściganie takie ma na celu – zważywszy na działania tej organizacji – karanie naruszeń bezpieczeństwa lub innych równoważnych podstawowych interesów wspomnianego państwa członkowskiego.

(¹) Dz.U. C 320 z 9.8.2021.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 23 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Satu Mare – Rumunia) – Dual Prod SRL/Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Cluj-Napoca – Comisia regională pentru autorizarea operatorilor de produse supuse accizelor armonizate

(Sprawa C-412/21 (¹), Dual Prod)

[Odesłanie prejudycjalne – Podatki akcyzowe – Dyrektywa 2008/118/WE – Artykuł 16 ust. 1 – Zezwolenie na działanie jako skład podatkowy wyrobów akcyzowych – Kolejne środki zawieszające – Charakter karny – Artykuły 48 i 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Zasada domniemania niewinności – Zasada ne bis in idem – Proporcjonalność]

(2023/C 173/05)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Satu Mare

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Dual Prod SRL

Druga strona postępowania: Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Cluj-Napoca – Comisia regională pentru autorizarea operatorilor de produse supuse accizelor armonizate

Sentencja

- 1) Artykuł 48 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on temu, by zezwolenie na działanie jako skład podatkowy wyrobów akcyzowych mogło zostać zawieszone administracyjnie do czasu zakończenia postępowania karnego z tego tylko powodu, że podmiotowi posiadającemu to zezwolenie został w ramach tego postępowania karnego przypisany status oskarżonego, jeżeli zawieszenie to stanowi sankcję o charakterze karnym.
- 2) Artykuł 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on temu, aby sankcja o charakterze karnym z powodu naruszeń przepisów dotyczących wyrobów akcyzowych została nałożona na osobę prawną, wobec której wydano już prawomocne orzeczenie nakładające sankcję o charakterze karnym odnośnie do tych samych czynów, pod warunkiem że:
 - możliwość kumulacji tych dwóch sankcji jest przewidziana ustawą;
 - uregulowanie krajowe nie pozwala na prowadzenie postępowania i karanie odnośnie do tych samych czynów w ramach tego samego przestępstwa lub dla realizacji tego samego celu, lecz przewiduje jedynie możliwość kumulacji postępowań i sankcji na podstawie odmiennych przepisów;
 - owe postępowania i sankcje służą celom uzupełniającym się wzajemnie, których przedmiotem są w danym wypadku różne aspekty tego samego bezprawnego zachowania;

- istnieją jasne i precyzyjne zasady pozwalające przewidzieć, jakie czyny i zaniechania mogą stanowić przedmiot kumulacji postępowań i sankcji, oraz zapewniające koordynację pomiędzy poszczególnymi organami; obydwa postępowania są prowadzone w sposób wystarczająco skoordynowany i w krótkim czasie; oraz sankcja nałożona w odpowiednim wypadku w związku z postępowaniem pierwszym pod względem chronologicznym podlega uwzględnieniu przy ocenie drugiej sankcji, skutkiem czego obciążenia wynikające dla zainteresowanych osób z takiej kumulacji są ograniczone do niezbędnego minimum, a wszystkie razem zastosowane sankcje odpowiadają wadze popełnionych przestępstw.

(¹) Dz.U. C 401 z 4.10.2021.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 23 marca 2023 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Court of Appeal – Irlandia) – Wykonanie dwóch europejskich nakazów aresztowania wydanych przeciwko LU (C-514/21), PH (C-515/21)

[Sprawy połączone C-514/21 i C-515/21 (¹), Minister for Justice and Equality (Uchylenie warunkowego zawieszenia wykonania kary) i in.]

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca policyjna i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Europejski nakaz aresztowania – Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW – Procedura przekazywania osób między państwami członkowskimi – Warunki wykonania – Podstawy fakultatywnej odmowy wykonania – Artykuł 4a ust. 1 – Nakaz wydany w celu wykonania kary pozbawienia wolności – Pojęcie „rozprawy, w wyniku której wydano orzeczenie” – Zakres – Pierwszy wyrok skazujący z zawieszeniem wykonania kary – Drugi wyrok skazujący – Nieobecność zainteresowanego na rozprawie – Zarządzenie wykonania zawieszony kary – Prawo do obrony – Konwencja o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności – Artykuł 6 – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuły 47 i 48 – Naruszenie – Konsekwencje]

(2023/C 173/06)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Court of Appeal

Strony w postępowaniu głównym

LU (C-514/21), PH (C-515/21)

przy udziale: Minister for Justice and Equality

Sentencja

1) Artykuł 4a ust. 1 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., odczytywany w świetle art. 47 i art. 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,

należy interpretować w ten sposób, że:

w sytuacji gdy zarządzono wykonanie zawieszony kary pozbawienia wolności w następstwie kolejnego wyroku skazującego i do celów wykonania tej kary został wydany europejski nakaz aresztowania, ów wydany zaocznie wyrok skazujący stanowi „orzeczenie” w rozumieniu tego przepisu. Nie jest tak w przypadku orzeczenia zarządzającego wykonanie tej zawieszony kary.

2) Artykuł 4a ust. 1 decyzji ramowej 2002/584, zmienionej decyzją ramową 2009/299,

należy interpretować w ten sposób, że:

zezwała on wykonującemu nakaz organowi sądowemu na odmowę przekazania osoby, której dotyczy nakaz, do wydającego nakaz państwa członkowskiego, jeśli okazuje się, że postępowanie prowadzące do wydania drugiego wyroku skazującego wobec tej osoby, mającego decydujące znaczenie dla wydania europejskiego nakazu aresztowania, odbyło się zaocznie, chyba że europejski nakaz aresztowania zawiera w odniesieniu do tego postępowania jedno ze wskazań określonych w lit. a)–d) tego przepisu.

3) Decyzję ramową 2002/584, zmienioną decyzją ramową 2009/299, w związku z art. 47 i art. 48 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,